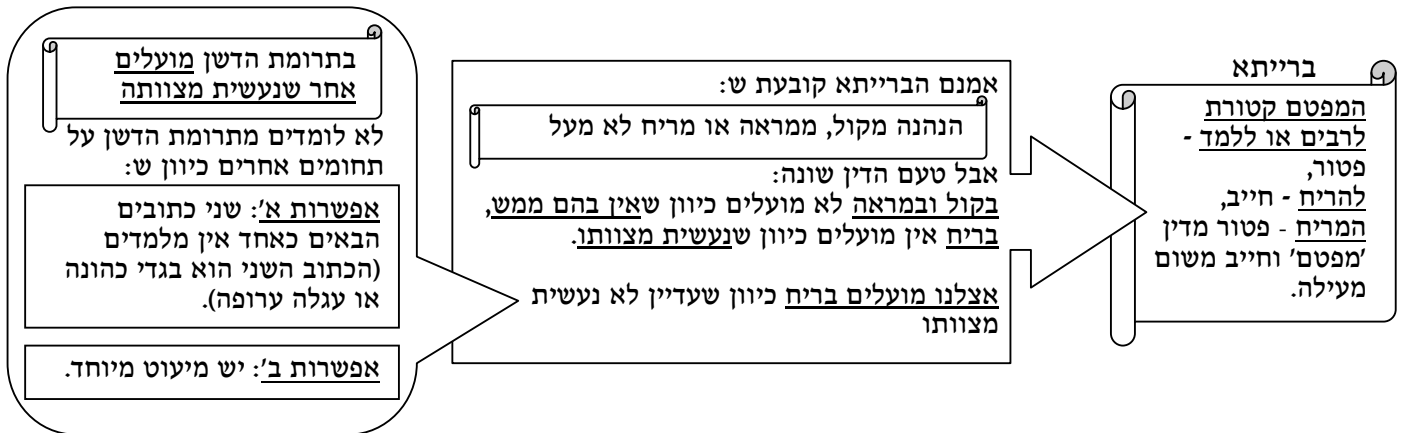

כריתות ו. (3 מעל החרב של השטמ"ק) עד ז. (מול החרב של השטמ"ק)

מרכיבי הקטורת

11 הסמנים:
4 הכתובים בתורה: צרי (שרף הנוטף מעצי הקטף), ציפורן, חלבנה, ולבונה - במשקל 70 מנים (מנה=70 דינר),
7 שאינם כתובים: מור, קציעה, שיבולת נרד, כרכום - במשקל 16 מנים,
קושט - במשקל 12 מנים,
קילופה - במשקל 3 מנים,
קינמון - במשקל 9 מנים

התוספות:
בורית כרשינה (9 קבין), יין קפריסין או יין לבן יבש (21 קבין), מלח סדומית (1/4 קב) לפי ר' נתן גם כיפת הירדן (כלשהו),
בכל החומרים הללו היו שורין את הציפורן (לפי הרמב"ם את המלח ואת כיפת הירדן היו מוסיפים לקטורת עצמה),
'מעלה עשן' (כלשהו) - היו מוסיפים לקטורת (כדי שעשן הקטורת יעלה ישר).

פיטום הקטורת

דרך הפיטום: מפטמים תוך כדי דיבור כיוון שהדיבור יפה לקטורת.

חיסר אחד מסמניה: פסולה. כהן גדול שמקטיר כזאת קטורת חייב מיתה.

עירוב מרכיבים נוספים: אסור לערב דבש ומי רגלים למרות שזה היה מועיל. דבש כיוון שהתורה אסרה, מי רגלים כיוון שזה ביזוי,
כמות הקטורת הקלאסית: לפי הכמויות שב'ספר' מספיקה הכנה אחת לשנת חמה בתוספת 3 מנים שמהם היו מקטירים את הקטורת של יוה"כ. (סה"כ 368)

כמות חלקית: ניתן לפטם חצי מהכמות (וכך היו עושים פעם ב70 שנה משאריות הקטורת של יוה"כ). התנאים נחלקו האם ניתן לפטם כמות של מנה אחד.

השמירה על הקטורת: בחורף היתה הקטורת צבורה כדי לשמור על הריח ובקיץ פזורה כדי שלא תתעפש. פעמיים בשנה היו מחזירים את הקטורת למכתשת כדי לחדש את ריחה.

הקטורת של יום הכיפורים: בעקבות הציווי של התורה היו כותשים אותה כתישה דקה במיוחד.

אפיון הסמנים: כל הסמנים היו עולים למעלה ומפיצים ריח חוץ מהלבונה שרק היתה מפיצה ריח.

למרות שריחה של החלבנה רע אם היא חסרה - הקטורת פסולה, אותו הדין לגבי תפילת ציבור שלא הזמין את הורשעים- התפילה לא תתקבל.

ריב"ח חייב להסביר שהברייטא

המקדיש דבר הראוי רק לקרבנות
ציבור יינתנו לאומנין בשכרן

מתייחסת לסממן של קטורת ולא
לקטורת מוכנה (שכאמור אסור
לעשותה מחוץ למקדש).

ר' יוסי בן חנינא: אסור
לפטם את הקטורת
מחוץ לביהמ"ק.

סיוע לריב"ח מברייטא:

לא משרים את הציפורן במי רגלים כיוון
שלא מכניסים מי רגלים למקדש

משמע שהפיטום היה דווקא בקודש

ברייטא

הסך בשמן המשחה, בהמה, כלים, מת, וגוי -
פטור.

הסך מלכים וכהנים גדולים:
ר' יהודה: פטור, ר' מאיר: חייב.

שיעור סיכה כדי לחייב:
ר' יהודה: כזית, ר' מאיר: כלשהו.

'על בשר אדם לא ייסך' - למעט בהמה, כלים, מת ואולי גם
גוי (לגבי גוי יש אפשרות חלופית לפיה הוא מוגדר בתורת
אדם והוא ממועט מ'כל שיטנו בסך ישנו בבל ייסך')

מח' זו מקבילה
לשאלה האם כוהנת
שנישאה לפסול
מוגדרת כזרה

ר' יהודה ור' מאיר נחלקו בשאלה:
'מה מעמד מי שפעם לא היה זר'
האם הוא מוגדר כזר (ר"מ)
או שאינו זר (ר"י)

'על בשר אדם לא ייסך... ואשר יתן ממנו על זר
ר' יהודה למד נתינה מנתינה דעלמא - ולכן צריך כזית,
ר' מאיר למד נתינה מסיכה - ולכן מספיק כלשהו.

רב יוסף: המח' היא רק כאן, במקומות אחרים בהם יש
צורך בנתינה מודה ר' מאיר שצריך כזית.

ברייטא

כהן גדול שלקח מהשמן
שנמשך בו וסך את גופו -
חייב

אמנם שמן של תרומה שסך בו כהן מותר לזר לטווח בו.
אבל זה בגלל שאחרי שהכהן סך את גופו קדושת שמן התרומה פקעה.